

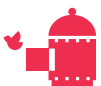
FREE CINEMA

119

3 IOYAI OY 2014

**YOU BRING
MAGIC
TO THE LONELY.**

3 ΙΟΥΛΙΟΥ 2014

Η ΤΑΙΝΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

ΕΡΑΣΙΤΕΧΝΗΣ ΖΙΓΚΟΛΟ

**ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ
ΚΑΡΔΙΑΣ ΜΟΥ**

ΤΟ ΤΡΙΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ

Η ΜΟΝΑΧΙΚΗ ΣΥΖΥΓΟΣ

ΜΕΕΤ MR. KLEIN

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑΣ
ΣΥΝΗΘΙΣΜΕΝΟΣ
ΚΡΙΤΙΚΟΣ
ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

3 ΙΟΥΛΙΟΥ 2014

**FREE
CINEMA**

FREE CINEMA | ΤΕΥΧΟΣ #119
WWW.FREECINEMA.GR

Διεύθυνση

Ηλίας Φραγκούλης

Σχεδιασμός

The Comeback

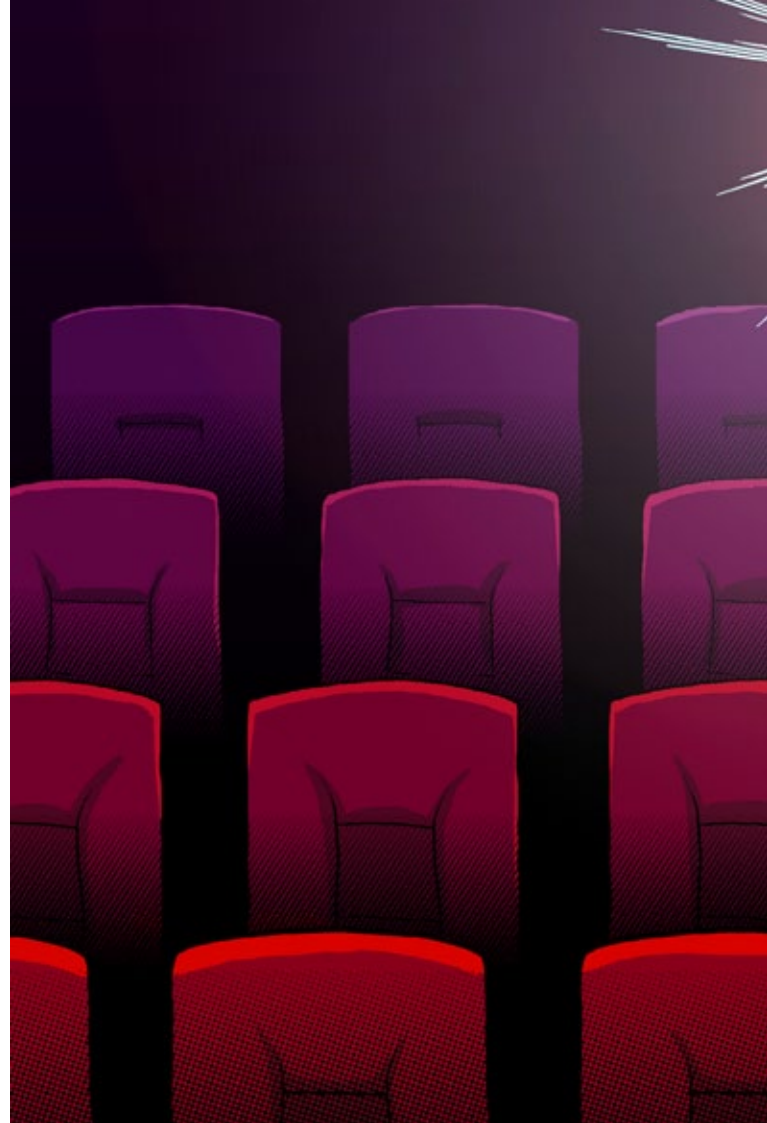
Κείμενα

Άγγελος Μαύρου

Ιωάννα Παπαγεωργίου

Γιάννης Σμοΐλης

Ηλίας Φραγκούλης

FOLLOW US ON

© 2014 FREE CINEMA
All Rights Reserved

Το περιεχόμενο του FREE CINEMA, στην όποια μορφή του (site, pdf), προστατεύεται από τις εθνικές (Ν.2121/93 ως ισχύει) και διεθνείς διατάξεις περί Πνευματικής Ιδιοκτησίας.

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή, αντιγραφή, πώληση, μίσθωση, χωρίς δικαίωμα παραχώρησης, αναδημοσίευση, διανομή, έκδοση, εκτέλεση, μεταγλώττιση, φόρτωση (upload), κατέβασμα (download), διαμόρφωση, δημιουργία αντιγράφων site (mirroring), τροποποίηση των σελίδων ή/και του περιεχομένου του με οιονδήποτε τρόπο, τμηματικά ή περιληπτικά, χωρίς προηγούμενη γραπτή άδειά μας.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: ΗΛΙΑΣ ΚΥΡΙΑΖΗΣ

Aφού έσκισε το «**Transformers 4**», εντάξει τότε, μην το κουράζουμε, το παγκόσμιο box-office είναι καλά. Της Ασίας κυρίως, δηλαδή. Διότι εδώ βλέπουμε Mundial και πάμε και για μπάνια και φαγητό και ποτάκι. Σινεμά, άμα προκάνουμε, μετά από όλα τα άλλα, από... το σπίτι. Ξέρεις.

100.000.000 δολάρια οι εισπράξεις το πρώτο weekend στις ΗΠΑ για το φιλμ του Μάικλ Μπέι, **αναθάρρησαν** τα ταμεία, χαμογέλασε το Χόλιγουντ, ύστερα θα τους είπαν πως στην Ελλάδα κόπηκαν 24.725 εισιτήρια σε τέσσερις μέρες και θα φόρεσαν πλερέζες, φαντάζομαι. Πιο πολύ θα χάρηκε και η ντόπια κριτική για την επιτυχία της, που απέτρεψε το κοινό από το να ζησει αυτό το σχεδόν τρίωρο «αίσχος» στους κινηματογράφους, διότι πιο σωστό για την υγεία τής αγοράς είναι να τρέχει ο κόσμος σε κάθε τζάμπα προβολή και εκδηλώσεις, τα λέγαμε τις προάλλες...

Anyway, στα States υπάρχει και η μερίδα του Τύπου που αναλύει τη βιομηχανία του θεάματος, βλέπε Variety μεριά, η οποία δεν καθησούχασε κανέναν για το όλο φαινόμενο ανάκαμψης των ταμείων με τους «**Transformers**». Στην πραγματικότητα, το φετινό καλοκαίρι τους είναι πεσμένο, με μόλις τρεις ταινίες να έχουν ξεπεράσει μέχρι τώρα τα 200.000.000 δολάρια σε εισπράξεις («**The Amazing Spider-Man 2**», «**X-Men: Ημέρες Ενός Ξεχασμένου Μέλλοντος**» και «**Maleficent**»). Πολλά blockbusters είδαν στο δεύτερο weekend τους πτώσεις που προσέγγισαν το 60%, όμως, το ευτύχημα είναι πως, σε σχέση με πέρσι, μειώθηκαν οι «βόμβες» ολκής και δεν επεκτάθηκε ο θρήνος.

Κοινώς, το 2014 για την Αμερική θα είναι ελαφρώς ισχνό, αλλά τα studios υπολογίζουν σε... χαρές και πανηγύρια για του χρόνου, με φιλμ όπως τα «**Star Wars: Episode VII**», «**The Avengers 2**», και «**Batman vs. Superman**», απλές ταινίες με καθημερινές ιστορίες και προσβάσιμους στην ταύτιση χαρακτήρες. Άμα δουλέψουν αυτά, θα έχει φαγάκι για ολόκληρο το Χόλιγουντ και θα είμαστε εντάξει. Σουρεαλισμός. **Ευτυχείτε.** Άλκης Στέας.

Ηλίας Φραγκούλης

ΕΡΑΣΙΤΕΧΝΗΣ ΖΙΓΚΟΛΟ (2014)

(FADING GIGOLO)

★★★★☆

Είδος

Κομεντί

Σκηνοθεσία

Τζον Τουρτούρο

Καστ

Τζον Τουρτούρο,
Γούντι Άλεν,
Βανέσα Παραντί,
Λιβ Σράμπερ,
Σάρον Στόουν,
Σοφία Βεργκάρρα

Διάρκεια

90'

Διανομή

VILLAGE FILMS

του Ηλία Φραγκούλη

Παλιοβιβλιοπώλης της Νέας Υόρκης βρίσκει τη λύση για τα οικονομικά προβλήματα του καλύτερου του φίλου, μετατρέποντάς τον σε... ζιγκολό, απαιτώντας και ποσοστά επί των κερδών!

Η πέμπτη σκηνοθετική δουλειά του σεβαστού καρατερίστα ηθοποιού Τζον Τουρτούρο θέλει να πει πολλά πράγματα μαζί. Και τα περισσότερα από αυτά αφορούν τη γυναικεία ψυχοσύνθεση. Αμέσως, καταλαβαίνεις πως το όλο εγχείρημα εγκυμονεί κινδύνους ή φλερτάρει με το φιάσκο (το ξέρω ότι ακούγεται μισογύνικο, αλλά έτσι είναι, κορίτσια, μη βαρατέ!)...

Αρχικά, ο Τουρτούρο είχε την εξυπνάδα να προσλάβει τον Γούντι Άλεν για συμπρωταγωνιστή του. Είναι κάτι που ο τελευταίος κάνει σπάνια, πλέον, και αυτό λειτουργεί σαφώς θετικά αλλά και ως πόλος έλξης για το θεατή. Ξέρεις πως ο Άλεν θα ξεστομίσει μερικές δυνατές punchlines, που και προσωπικά δικές του να μην είναι, το ύφος που βγάζει η στερεοτυπική του περσόνα θα τις «ντύσει» με το δικό του πνεύμα αστεϊσμού. Η πλάκα τού ευφυολογήματος περί Μικ Τζάγκερ και ερωτισμού ή η σκηνή της απαγωγής του από φανατισμένους χασιδικούς, αποτελούν λαμπερά παραδείγματα εδώ. Ο Άλεν, όμως, είναι κάτι σαν το ένα τρίτο αυτής της ταινίας.

Το σενάριο του Τουρτούρο έχει γραφτεί για να γίνει αντιληπτό από τις γυναίκες που θα παρακολουθήσουν τον «Ερασιτέχνη Ζιγκολό». Είναι σα να τους λέει πως τις μελετούσε για χρόνια, πως τις αγαπά, πως έχει νιώσει τον συναισθηματικό τους κόσμο, τις φαντασιώσεις τους, τις φοβίες της μοναξιάς τους, την απουσία της συντροφικότητας, αυτό που ψάχνουν στον άνδρα, είτε θέλουν να τον κάνουν δικό τους είτε θέλουν απλά να τον χρησιμοποιήσουν ως «ρόλο». Δεν τα ειρωνεύεται φαλλοκρατικά όλα αυτά. Θέλει να μπει στο μυαλό τους.

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

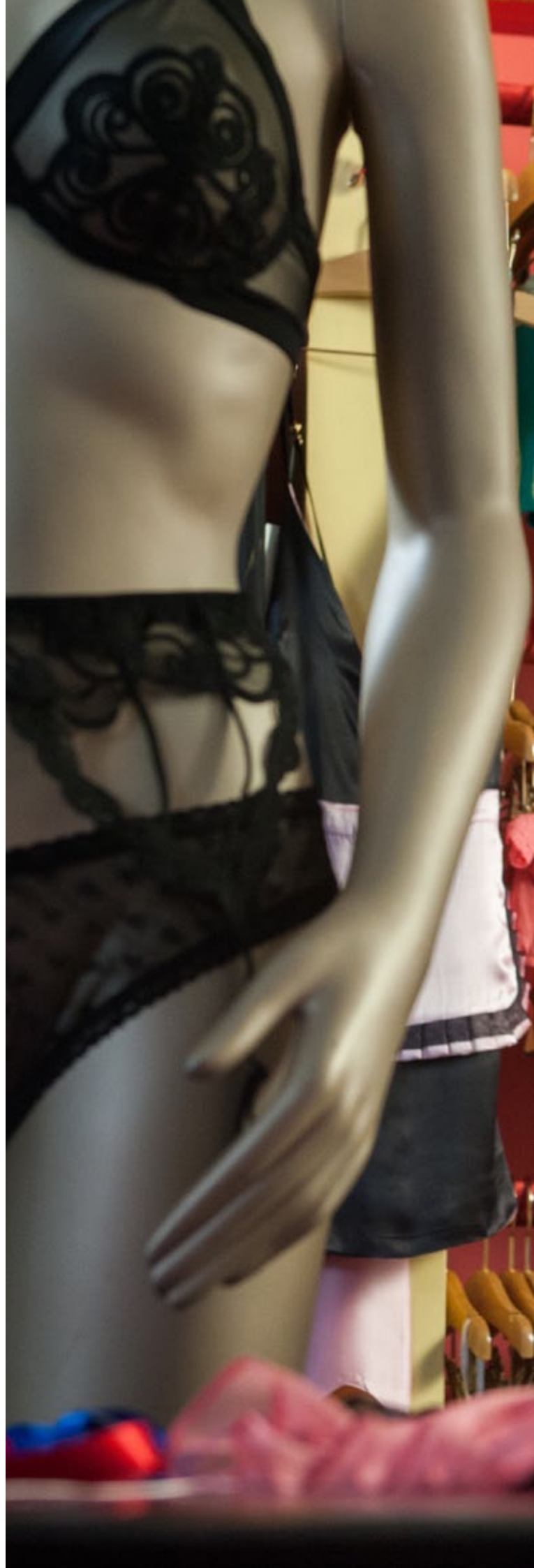
★★★★★

Είναι ένας κακομοίρης κι ασχημάντρας και τον βάζει ο Γούντι Άλεν να κάνει το ζιγκολό. Εντάξει, και η Γεωργία Βασιλειάδου σε μπλακάουτ κάτι θα έπιανε...

Και πιστεύει ότι τα καταφέρνει. Κάπου εκεί, όμως, μπαίνει και ο δικός του ο ήρωας. Κι εκεί γίνεται ένας... νάρκισσος, ένας ιδανικός εραστής! Που ομολογεί, μεν, πως δεν έχει τα εξωτερικά χαρίσματα, αλλά πλασάρεται ως ο άνδρας που «**βλέπει**» τις γυναίκες (ατάκα που χρησιμοποιεί και η Βανέσα Παραντί σε τρυφερή στιγμή «ξεκλειδώματος» πουριτανισμού και έκφρασης του συναισθήματος της αγάπης από μεριάς της). Κάπου εκεί, λοιπόν, διχάζεσαι για την τιμιότητα της γραφής τού Τουρτούρο.

Επιπλέον, έχει τοποθετήσει την ιστορία του σε εβραϊκή συνοικία του Μπρούκλιν, παρατηρώντας μια ethnic κοινότητα με δικούς της κανόνες, παραδόσεις και, κυρίως, μια ανθρώπινα βασανιστική, θρησκευτικά κομμένη και ραμμένη ηθική, την οποία φιλιάρει ως παρατηρητής μιας **ξένης** κουλτούρας, κι ως είναι όλοι τους κάτοικοι της ίδιας πόλης. Σε αυτό το κομμάτι αφιερώνει την κορύφωση του φιλμ, όμως, όσο κι αν έχει προσπαθήσει να μας κάνει να τον νιώσουμε ως «γητευτή» των θηλυκών, εδώ αδυνατεί να ξεπεράσει την παρουσία του... «τουρίστα», ο οποίος κάπου θέλει να κάνει και χιούμορ, κάπου διστάζει και θα τον τιμωρήσει ο Θεός!

Το φινάλε μας αφήνει κάπως ξεκάρφωτους, μέσα στην αναποφασιστικότητα του κεντρικού ήρωα, ο οποίος πάσχει από ένα καίριο σεναριακό πρόβλημα: ποτέ δε μάθαμε **ποιος** είναι! Γι' αυτό και ο θεατής ούτε θα ταυτιστεί ούτε και θα συμπονέσει. Αντιθέτως, ο χαρακτήρας της Αβιγκάλ (πόσο αναπάντεχα σωστό το κάστινγκ και ώριμη η ερμηνεία της Παραντί) βρίσκει την ολοκλήρωσή του μέσα από μια επιλογή που μπορεί να μην είναι η ρομαντική, αλλά η... **τίμια**, ζυγίζοντας τον... αχαρτογράφητο εσωτερικό κόσμο αυτού του κατά λάθος ζιγκολό.

LINK ME

official site

official trailer

imdb

facebook page

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ:

Περισσότερο μια γλυκόπικρη κομεντί με multi-ethnic χαρακτήρα παρά κωμωδία καταστάσεων, η ταινία δεν προδίδει τον ενήλικα θεατή που θέλει κάτι ανάλαφρο για το θερινό σινεμά. Διαθέτει σωστά τοποθετημένο καστ πρωταγωνιστών, jazzy ηχητική μπάντα που θα ήθελε να έχει βγει από φιλμ του Γούντι Άλεν (ιδιαίτερη η επιλογή τού «Le Torrent» με την Νταλιντά) και μια Νέα Υόρκη που αναζητά τη «θεραπεία» μέσα από τον ηδονισμό και ουχί στην... ξάπλα του ψυχαναλυτή, ευτυχώς! Για το κοινό που ίσως πλησιάζει για τους... λάθος λόγους, ο Άλεν εδώ έχει μονάχα το ρόλο τού ηθοποιού και δεν παίζει «μάτι» (η Βεργκάρα παραμένει ντυμένη). Καταλάβαμε;

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ ΜΟΥ (2013)

(A SONG FOR MARION)

Είδος

Δραματική Κομεντί

Σκηνοθεσία

Πολ Άντριου Γουίλιαμς

Καστ

Τέρενς Σταμπ,
Βανέσα Ρέντγκρεϊβ,
Τζέμα Άρτερτον,
Κρίστοφερ Έκλστον

Διάρκεια

93'

Διανομή

FILMTRADE

του Γιάννη Σμοΐλη

Η μεγάλης ηλικίας Μάριον πάσχει από καρκίνο αλλά δεν το βάζει κάτω. Συμμετέχει στην τοπική χορωδία, όπου κάτω από την επίβλεψη μιας ευαίσθητης, νεαρής δασκάλας μουσικής, αυτή και πολλοί συνομήλικοί της, επιχειρούν ενδιαφέρουσες διασκευές σε μοντέρνα κομμάτια. Όσο την ευχαριστεί όλο αυτό, και της δίνει δύναμη να συνεχίζει, άλλο τόσο εκνευρίζεται ο μονόχνωτος σύζυγός της, Άρθουρ, που πιστεύει ότι το τραγούδι επιβαρύνει την κατάστασή της και προσπαθεί να την απομακρύνει από εκεί.

Τα γερατειά είναι το μεγάλο αγκάθι στο σώμα του δυτικού πολιτισμού. Τα γερατειά και η αρρώστια. Η εικόνα της φθοράς δημιουργεί αντιδράσεις, προκαλεί τη θλίψη γιατί υπενθυμίζει μια κοινή μοίρα, μια δυσάρεστη πραγματικότητα που δεν κάνει διακρίσεις. Ο κόσμος της παραγωγής και της κατανάλωσης, ο δικός μας κόσμος, δε θέλει να θυμίζει στους ανθρώπους το γεγονός ότι, κάποια στιγμή, θα πάψουν να είναι παραγωγικοί. Δεν τους θέλει μελαγχολικούς, προτιμά να μην το κάνει θέμα, προτιμά να συντηρεί την ψευδαισθησή τους ότι θα ζήσουν για πάντα, προκειμένου να δουλεύουν με όρεξη. Κι όταν τα έργα τέχνης πλησιάζουν αυτή την επικίνδυνη περιοχή, πάλι χρειάζεται προσοχή. Αυτά τα πράγματα δεν μπορείς να τα προσεγγίσεις χωρίς ένα κάποιο δέος. Αυτός ήταν ο τρόπος του Μίκαελ Χάνεκε, στο προπέρσινο καλλιτεχνικό σουζέ του, «Αγάπη». Κοίταξε το γήρας σαν ασκητής καλόγερος που νιώθει, βαθιά μέσα του, τη συγγένεια του Θανάτου με το Θεό. Στην τελική πράξη της ζωής ενός αγαπημένου ζευγαριού, βρήκε την αθλιότητα και το μεγαλείο που προσιδιάζουν στις δυο προαναφερθείσες έννοιες. Έκλεισε το Απόλυτο σε τέσσερις τοίχους και, φυσικά, παρέμεινε αγέλαστος, ως το τέλος. Θανατερά σοβαρός.

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

Είναι κάτι τρίτες ηλικίες σ' ένα ΚΑΠΗ και τραγουδάνε.

Το «Τραγούδι της Καρδιάς μου», θα μπορούσε να το χαρακτηρίσει κανείς «Αγάπη»... του φτωχού. Ή μάλλον του αισιόδοξου, του λίγο πιο χαμογελαστού. Ασχολείται επίσης με αυτά τα θέματα - taboo, που είναι τα γερατειά και η αρρώστια (μόνο που εδώ πρόκειται για τον καρκίνο κι όχι για την άνοια), τοποθετεί στο επίκεντρο ένα ζευγάρι υπερηλίκων που αντιμετωπίζουν ενωμένοι το μοιραίο και πάλι αναθέτει στον άνδρα να αποδεχθεί το γεγονός της επικείμενης, οριστικής μοναξιάς του. Η διαφορά βρίσκεται στη φόρμα. Αντί για το ερμητικά κλειστό, εσωτερικό του διαμερίσματος που στην «Αγάπη» γινόταν τόπος εξιλασμού, γενναίας προετοιμασίας για το αναπόφευκτο «πέρασμα», μακριά από τα αδιάκριτα μάτια του πλήθους, το «Τραγούδι» ανοίγεται στον κόσμο, τους ανθρώπους, τη μουσική, την ομορφιά της ζωής με λίγα λόγια, έστω της λίγης που απομένει. Πολλαπλασιάζει τους χώρους, αντιπαραθέτει το χρώμα στο γκριζό, το χιούμορ στην απελπισία και τον οπτιμισμό στην κατήφεια. Κι ενώ δεν έχει ελπίδες να εισπράξει τους κριτικούς διθυράμβους ή τα βραβεία της ταινίας του Χάνεκε, διαθέτει, τουλάχιστον, την αξιοπρέπεια της δικής της ματιάς, σ' ένα ζήτημα που, λίγο να αστοχήσεις, μπορεί να καταρρεύσουν όλα στο επίπεδο της γραφικότητας.

Αναμφίβολα, στα μάτια ενός σοβαροφανούς συντηρητικού, οι τρισχαριτωμένοι παππούδες που τραγουδούν χορωδιακά το «Ace of Spades» των Motörhead δεν απέχουν ιδιαίτερα από την παρωδία. Αυτό, όμως, είναι ζήτημα στάσης απέναντι στην τρίτη ηλικία, όχι λάθος του δημιουργού. Γιατί η σκηνοθεσία ποτέ δεν τους προδίδει, ποτέ δεν τους μετατρέπει σε καταγέλαστες καρικατούρες. Τους βλέπει σαν ανθρώπους που έχουν δικαίωμα να χαίρονται, να περιφρονούν το Θάνατο και να αντλούν ικανοποίηση από τους εαυτούς τους, κόντρα στις απαιτήσεις της - έτσι κι αλλιώς κακοπροαίρετης - κοινής γνώμης. Τώρα, αν εσύ συγκαταλέγεσαι στην κατηγορία των επικριτών, αυτό είναι δικό σου θέμα. Απλώς περίμενε να γεράσεις για να τους αναγνωρίσεις την ελευθερία να διαχειρίζονται τη - μη παραγωγική - ζωή τους, όπως οι ίδιοι επιθυμούν. Στο «Τραγούδι της Καρδιάς μου» κανείς δεν είναι a priori χαμένος, κι αυτή είναι η πιο μεγαλόψυχη διαπίστωση του φιλμ. Κανείς, ούτε ο γέρος, ούτε ο άρρωστος, δεν αποτελεί άχρηστο υλικό. Και βέβαια, η ζωντανία δεν είναι προνόμιο των νέων, είναι, αντίθετα, ανταμοιβή όσων δεν έχουν πάψει να ελπίζουν, να θέλουν και να ονειρεύονται. Σηκώνει συζήτηση αλλά ίσως το «Τραγούδι» να είναι μια από τις πιο feelgood ταινίες των τελευταίων ετών ή, τουλάχιστον, μια από τις πιο τίμια αισιόδοξες, σε σχέση με το θέμα της γεροντικής «απόσυρσης» (με τη φετινή, αριστουργηματική «**Nebraska**», να κατέχει, αδιαμφισβήτητα, τον τίτλο της κορυφαίας, σ' αυτή την ιδιότυπη κατηγορία). Είναι καλοσκηνοθετημένη (εξαιρετικά τα καδραρίσματα), διαθέτει μπρίο, ταμπεραμέντο, έξυπνο χιούμορ και στιγμές αυθεντικά συγκινητικές.

LINK ME

official site

official trailer

imdb

Αυτές τις τελευταίες, τις οφείλει κυρίως στους υπέροχους πρωταγωνιστές της. Η Βανέσα Ρέντγκρεϊβ, στον ομώνυμο ρόλο της Μάριον, είναι συγκλονιστική, επιστρατεύοντας τον γήινο λυρισμό και το αφοπλιστικό χαμόγελο της ήρεμης, θαρραλέας παραδοχής, ενός αξιολάτρευτου πλάσματος που αρνείται να εγκαταλειφθεί στη μιζέρια, ενώ ο μεγάλος Τέρενς Σταμπ δίνει ερμηνεία ζωής ενσαρκώνοντας έναν απόλυτα αναγνωρίσιμο χαρακτήρα. Ο γεροπαράξενος, γκρινιάρης Άρθουρ τού Σταμπ αγαπάει παθολογικά τη γυναίκα του για να δεχτεί έτσι απλά ότι θα τη χάσει, αλλά παραμένει ακλόνητος, στιβαρός και - με τον τρόπο του, έστω - τρυφερός, σα να μην επίκειται το τέλος, σαν όλα να συνεχίζονταν κανονικά. Στο βλέμμα του, όμως, χωράει όλη η απέραντη μελαγχολία, ο βουβός θρήνος κι η μομφή απέναντι στο ισοπεδωτικό τής θνητότητας, που σου ληστεύει ύπουλα, όχι την ύπαρξή σου, αλλά εκείνην που διάλεξες για να στη γλυκάνει, να στην κάνει κάπως λιγότερο αβάσταχτη (ειδικά στη σκηνή που παρακολουθεί τη Μάριον να του απευθύνει το τραγούδι της: οι λέξεις δεν μπορούν να αποδώσουν τη συναισθηματική καταγίδα που μαινεται πίσω από τη ματιά τού Σταμπ), και που πίστεψες (η αιώνια πλάνη όσων αγαπούν), μετά από τόσο μοίρασμα, ότι δεν απέμεινε τίποτα δικό σου που να μην είναι και δικό της. Ο Άρθουρ, όμως, βλέπει ότι θα παραμείνει, όταν η Μάριον θα λείπει, κι αυτό είναι που τον συντρίβει. Ο τρόπος που το διαχειρίζεται, ο τρόπος που ο Σταμπ τον αποδίδει καθώς αναμετριέται με την πικρή, αποκαρδιωτική αλήθεια (γεννιόμαστε και πεθαίνουμε μόνοι) είναι λόγος για να δεις την ταινία. Μια μικρή, απλή, έντιμη ταινία που δε σε πνίγει, αντίθετα δίνει ανάσες στην ψυχή, τη στιγμή που επαναφέρει το μικρό στο μεγάλο, και το μεγάλο στο μικρό, με την αμεσότητα ενός όμορφου τραγουδιού.

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ:

Κανείς, ούτε κι ο πιο σκληρόπετσος, δε θα μείνει ασυγκίνητος μπροστά σ' αυτή την υπέροχη ιστορία αισιοδοξίας, ελπίδας, αφοσίωσης και στοργής, που είναι το «Τραγούδι της Καρδιάς μου». Θα τρέξουν δάκρυα, θα σκάσουν χαμόγελα και, γενικότερα, θα το ευχαριστηθείς και με το παραπάνω αυτό το τραγουδάκι. Ακόμα κι αυτοί που έχουν κλειδώσει την καρδιά σε θυρίδα κι έχουν πετάξει το κλειδί ενδέχεται να λυγίσουν. Οι σπουδαίες ερμηνείες του Σταμπ και της Ρέντγκρεϊβ μπορούν να διαπεράσουν το σκληρό υλικό και να βρουν το κέντρο τους. Μαζί με τη «Nebraska», ο καλύτερος λόγος για να πεις στον παππού σου να παίξετε ένα τάβλι. Όσο προλαβαίνεις.

ΤΟ ΤΡΙΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ (2014)

(THIRD PERSON)

Είδος

Ερωτικό Δράμα

Σκηνοθεσία

Πολ Χάγκις

Καστ

Λίαμ Νίσον,
Ολίβια Γουάιλντ,
Έιντριαν Μπρόντι,
Μοράν Ατιάς,
Μίλα Κούνις,
Τζέιμς Φράνκο,
Κιμ Μπέισινγκερ,
Μαρία Μπέλο

Διάρκεια

137'

Διανομή

ODEON

της Ιωάννας Παπαγεωργίου

Παρίσι, Ρώμη, Νέα Υόρκη. Τρεις εμβληματικές μητροπόλεις στεγάζουν τρεις περίπλοκες, οδυνηρές ιστορίες αγάπης και ανθρώπινων σχέσεων, που περιστρέφονται γύρω από την - με τον έναν ή τον άλλον τρόπο - απώλεια ενός παιδιού και, με ένα μυστήριο, ανεξήγητο τρόπο, μπλέκονται μεταξύ τους.

Ο ανέκαθεν και πάντα γραφιάς, Πολ Χάγκις, δε με έπεισε ποτέ ως σκηνοθέτης. Ούτε το οσκαρούχο «**Crash**» που υπερίσχυσε του δια χειρός Ανγκ Λι «**Το Μυστικό του Brokeback Mountain**», ούτε το «**Στην Κοιλιάδα του Ηλά**» (που επίσης έφτασε μέχρι τα Όσκαρ χάρη στη βουβά εκκωφαντική ερμηνεία τού Τόμι Λι Τζόουνς), ούτε η - βιαστική διασκευή τής σαφώς πιο συναρπαστικής γαλλικής ταινίας «**Pour Elle**» - «**Οι Επόμενες Τρεις Μέρες**» άφησαν ιδιαίτερα ίχνη στο θυμικό μου. Αντίθετα, ως σεναριογράφος μόνο (όπως ξεκίνησε από τη μικρή οθόνη και τα ιστορικά «**thirtysomething**», «**L.A. Law**», αλλά και το - πιο αμερικανιά δε γίνεται - «**Walker, Texas Ranger**», με τον Τσακ Νόρις!), σκηνοθετημένος από κάποιον άλλο, με έχει δύο φορές, αναπάντεχα ταξιδέψει: με τα «**Γράμματα από το Ίβο Τζίμα**» του Κλιντ Ίστυουντ και το «**Casino Royale**» του Μάρτιν Κάμπελ.

Νομίζω πως το πρόβλημα είναι η αδυναμία του να ελέγξει ή να συγκρατήσει τον εαυτό του. Να ξέρει πότε, πώς και πού να βάλει τελεία. Και επειδή, αν και αποδεικνύεται συστηματικά ικανότατος διευθυντής των ηθοποιών του, η ματιά του δε διαθέτει ξεκάθαρο ή εύστοχο προσωπικό στίγμα (για να αναδείξει τα προτερήματα, να εξομαλύνει τις κακοτοπιές και, κυρίως, να κατευνάσει τις υπερβολές / τραβηγμένες από τα μαλλιά συμπτώσεις ή τραγωδίες* τού σεναρίου του), συχνά-πυκνά οι ταινίες του φαντάζουν επιτηδευμένα πολύπλοκες, εκβιαστικά συγκινητικές και εξόφθαλμα, ενοχλητικά δημαγωγικές.

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

Τρεις ερωτικές ιστορίες, τρία ζευγάρια, τρεις πόλεις. Συμπτωματικά, τρία είναι κι αυτά που πιάνω τώρα...

Αυτή τη φορά, όμως, ξεπερνάει τον εαυτό του. Προς το χειρότερο. Καταρχήν, ούτε από Παρίσι, ούτε από Νέα Υόρκη, ούτε από Ρώμη ειδικά και Ιταλία γενικότερα καταλαβαίνεις. Και οι τρεις περίφημες πόλεις μοιάζουν... ντουμπλαρισμένες: μένεις εντελώς με την εντύπωση πως η ταινία δε γυρίστηκε εκεί, αλλά σε μεριές, γωνιές, δρόμους και - κυρίως - δωμάτια ξενοδοχείων άλλων τόπων που απλά συγγενεύουν εμφανισιακά με αυτές. Οπότε... αποχαιρέτα το suspension of disbelief που ξέρεις. Ωστόσο, χάρη κυρίως στην εκλεκτή ομάδα των ηθοποιών του (με καλύτερο τον άτυχο στις επιλογές του και παραγνωρισμένο μετά το Όσκαρ για τον «Πιανίστα», Μπρόντι), κάθε μια από τις τρεις ιστορίες έχει κάτι να σου κεντρίσει το ενδιαφέρον. Θέλεις να μάθεις τι κάνει την κοσμικογράφο, φερέλπιδα συγγραφέα Άννα / Γουάιλντ να φέρεται τόσο αλλοπρόσαλλα, παιδιάστικα, «ήξεις, αφήξεις» στον σιτεμένο συγγραφέα εραστή της Μάικλ / Νίσον, που άφησε την καταρρακωμένη (;), πρώην (;)** γυναίκα του, Ιλέιν / Μπέισινγκερ στην Αμερική και κλείστηκε σε ένα ξενοδοχείο στο Παρίσι (;) για να τελειώσει το τελευταίο του βιβλίο.

Αναρωτιέσαι αν, τελικά, η πρώην star σαπουνόπερας Τζούλια / Κούνις κακοποίησε το παιδί της, αναγκασμένη να δουλεύει πλέον ως καμαριέρα στη Νέα Υόρκη (;) για να αντεπεξέλθει στα έξοδα της δικαστικής διαμάχης με τον αυταρχικό (;) πρώην σύζυγό της (;), διάσημο καλλιτέχνη, Ρικ / Φράνκο, για την επιμέλεια του παιδιού τους (;). Και κάνεις χάζι την ίντριγκα στην οποία μπλέκει ο κλέφτης ιταλικών πατρών, Αμερικάνος επιχειρηματίας Σκοτ / Μπρόντι, καθώς δοκιμάζει να βοηθήσει την απεγνωσμένη (;), όμορφη τσιγγάνα Μόνικα / Ατίας που συναντά σε ένα... κλάφ' τα Χαράλαμπε bar της Ρώμης (;) να ξανασιμίξει με την κόρη της (;). Αρχικά τουλάχιστον, και ως ένα σημείο. Γιατί μετά αρχίζεις να κουράζεσαι, αφού η ταινία, πάει, πάει, πάει, καθώς ήρωες μιλούν, συζητούν, αγαπιούνται, μισιούνται, φιλιούνται, αγκαλιάζονται, τσακώνονται μπλέκονται, ξεμπλέκονται και μπλέκονται, ξανά μανά, και πάλι από την αρχή. Και καθώς τα λεπτά κυλούν βασανιστικά αργά, λες άντε, τουλάχιστον, να δούμε πού θα το πάει στο τέλος. Έλα, όμως, που δεν το πάει πουθενά στο τέλος! Γιατί η ταινία εκτροχιάζεται απότομα από τις γραμμές του ρεαλισμού, για να γίνει μια σπουδή τού τι εστί να είσαι συγγραφέας, μπερδεύοντας ακαταλαβίστικα την πραγματικότητα με τη φαντασία, μην απαντώντας ουσιαστικά σε κανένα από τα ερωτήματα που έθεσε προηγουμένως. Δε λύνεις καλύτερα κανένα... sudoku;

LINK ME

official site

official trailer

imdb

* Ενδεικτικά: το πιστόλι που (ακούσια) ρίχνει άσφαιρα και δε χρίζει παιδοκτόνο τον Ιρανό μετανάστη, ή το σώσιμο από φλεγόμενο αυτοκίνητο της αφροαμερικανής Κριστίνα από τον αστυνομικό που προηγουμένως την είχε εξευτελίσει ρατσιστικά στο «**Crash**», η απότομη, βίαιη, αβάσταχτα τραγική και ζοφερή ανατροπή στο δεύτερο μισό τού «**Million Dollar Baby**», ή, εδώ, στο «Τρίτο Πρόσωπο», το ανόητο και προσβλητικό για τους Ιταλούς (που καλά θα κάνουν να του κατεβάσουν καντήλες) χιουμοριστικό επεισόδιο με τη γυναικεία τσάντα - βόμβα, ή το χαρτί με την οδό και το τηλέφωνο που πετάει η Άννα / Γουάλντ στο δωμάτιο του ξενοδοχείου της στο Παρίσι και βρίσκει η Τζούλια / Κούνις στο δωμάτιο του ξενοδοχείου της Νέας Υόρκης που μπαίνει να καθαρίσει.

** Τα ερωτηματικά δεν τα θέτω τόσο εγώ, όσο ο ίδιος ο Χάγκις, σταδιακά, στην εξέλιξη της ταινίας του.

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ:

Αν σου λείπει ύπνος, αλλά ταυτόχρονα, παραδόξως, δε θέλεις με τίποτα να μείνεις σπíti θα σου κάτσει κουτί - και θα βγεις και θα κοιμηθείς! Επίσης, αν είσαι ποδολάγνος, διαθέτει μια συμπαθητική ερωτική σκηνή, που ξεκινά από τα πόδια και ίσως κάτι σου κάνει. Σε κάθε άλλη περίπτωση, είπαμε, ασχοληθείτε με άλλους, λιγότερο εξυπνακιστικούς, περίπλοκους γρίφους της υπομονής, που τουλάχιστον έχουν μια λύση.

Η ΜΟΝΑΧΙΚΗ ΣΥΖΥΓΟΣ (1964)

(CHARULATA)

Είδος

Ρομαντικό Δράμα

Σκηνοθεσία

Σατιατζίτ Ρέι

Καστ

Μαντάμπι Μουκέρτζι,
Σαϊλέν Μουκέρτζι,
Σουμίτρα Τσατέρτζι

Διάρκεια

117'

Διανομή

FILMTRADE

του Άγγελου Μαύρου

Καλκούτα, 1879: νεαρός μπουρζουάς εκδότης, απορροφημένος από την αγγλόφωνη εφημερίδα του, σπιτώνει πρώτα κουνιάδο και τη λαϊκιά γυναίκα του (ανώφελα), και μετά άρτι απόφοιτο φιλολογίας κι επίδοξο ποιητή ξάδελφο, ως παρέα για την τάλε κουάλε ενδιαφερόντων άτεκνη γυναίκα του. Ό,τι σε επίπεδο συναισθημάτων και δημιουργίας αυτό ξυπνήσει, μία (συν άλλη μία, αποσοβείσα) προδοσία θα ακολουθήσει. Αλλαγμένο, το δεσμό του το ανδρόγυνο πώς θα κρατήσει;

Καμβάς (κι εν κρυπτώ θέμα) οι αντιφάσεις της Αναγέννησης της Βεγγάζης, του μεταρρυθμιστικού πνευματικού ρεύματος με αιτήματα από την αναβάθμιση του ασθενούς φύλου ως την κατάργηση των καστών στη βικτωριανή Ινδία. Νήματα προς πλέξη οι ιδέες (η δημοσιογραφική ακεραιότητα και ανεξαρτησία στην υπηρεσία των οξύμωρα βρετανοτραφέντων δυνάμεων παλιγγενεσίας, η κουλτούρα ως ευγενής έκφραση και ως οίστρος της καρδιάς, το ευνοημένο αλλά σφαλερό ανδρικό πάνω χέρι και η γυναικεία «φωνή» προς χειραφέτηση, το πάνω - κάτω του κοσμικού ρυθμού της ζωής) κι οι λέξεις ενός αναγεννησιακού (λογοτέχνη, φιλοσόφου, συνθέτη, παιδαγωγού, you name it) θρύλου, του εθνικού Ραμπιντρανάθ Ταγκόρ. Τέλος, το βελονάκι στα πιο επιδέξια από ποτέ δάχτυλα του, τότε αναγεννημένου από την - ποτέ παραδεδεγμένη, καθότι παράνομη - σχέση του με την πρωταγωνίστριά του, επίσης εθνικού κινηματογραφιστή, που η Δύση βάφτισε τον πλέον «ουμανιστή της οθόνης».

Μισόν αιώνα αργότερα, «αναγέννηση» είναι ξανά ο όρος - κλειδί. Καθώς κατεβαίνει απαστράπτουσα απ' το ράφι, ψηφιακά ξεσκονισμένη (θα συνηθίσετε γρήγορα και τον μονοφωνικό ήχο) η ανάγνωση του Σατιατζίτ Ρέι στην - αυτοβιογραφικών ερωτημάτων απαρχών - νουβέλα «Σπασμένη

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

Ήρθαν τουρίστες από την Ινδία και παίζουμε δικά τους oldies but goodies; Είναι αναπτυξιακός ο σκοπός της κυκλοφορίας του έργου;

Φωλιά» του νομπελίστα Βραχμάνου, έστω κατώτερη ως, μέσω ανεκπλήρωτου οιονεί ειδυλλίου, *cherchez la femme* αφύπνισης, *calling center* γαμομπελάδων σιτάρ, συντονισμένο σε μια εποχή / τάξη / χώρα αφανώς εν βρασμό. Αν ο τσεβρές δεν είναι όλες οι ρουπίες, συμβαίνει επειδή κατ' αρχήν τα σούξου μούξου στα *habitat* Τύπου περί «κάλυψης» της φιλελευθεροποίησης της αγγλικής αποικιοκρατίας τα ψιλοπαίρνει ο Γάγγης (εκτός αν τη βρίσκεις διαβάζοντας Ντισραέλι). Η τροπή, εξάλλου, του φιδίσια καταχρηστικού αδελφού έρχεται και φεύγει αδικαιολόγητα συγχωρητέα για μουσώνας ίντριγκας (και, λειτουργεί σαν κάποιου είδους τιμωρία τού αμελούς συζύγου και αφελούς ιδεαλιστή της Τέταρτης Εξουσίας ή ένα δάγκωμα «του χεριού που με ταΐζει», αυτό που δεν πρέπει να διαπράξει και ο φιλοξενούμενος - αντικείμενο του, σε σημείο αήθειας, ενδιαφέροντος της «έγκλειστης» οικοδέσποινας;).

Πιάσε - πέτα και τη στιγμή ξεμπροστιάματος μαραζιού, εκεί που βαραίνει περισσότερο απ' οπουδήποτε αλλού το τουρμπάνι των κοντινών πλάνων αντίδρασης στα οποία υπερπαίζει, συγγνωστά βέκια, με μίνι μορφασμούς, σαν Αλίντα Βάλι στο πιο μελαχρινό και παχουλό, η Μαντάμπι Μουκέρτζι - επειδή δεν έχει ξεφτίσει η φτιαξιά αυτού του ρουμπαγιάτ, και το εργόχειρο της αφήγησης δωματίων (με οπερατέρ τον *auteur*) κεντάει σεκάνς - ιερές αγελάδες. Ένα προφητικό «όποιος κερδίζει στα χαρτιά, χάνει στην αγάπη» παιχνίδι τράπουλας. Στην άκρη του κάδρου το καναρινάκι στο κλουβάκι όταν ξεσπάει σε κλάμα στο στήθος λεγάμενου το γυναικάκι. Την αστραπιαία ονειροφαντασία (μια γριά, ένα αδράχτι, *luna park*, πυροτεχνήματα, γιορτάρηδες), απ' τις πιο αγαπημένες ever 35mm σκηνές του γράφοντα. Τα υποκειμενικά στο «μπανιστήρι» προς το δρόμο και τον κύρη της με τα κυάλια της όπερας τής, φυλακισμένης του *decorum*, εύπορης νοικοκυράς. Το μεταρενουαρικό (ξαναδές το μεσαίου μήκους «**Εκδρομή στην Εξοχή**») κούνια μπέλα στον κήπο, ταλάντευση της ελευθερίας και της επιθυμίας της, το μουσικό θέμα του οποίου (φυσικά του ίδιου τού - και *scorer* - Ρέι) θυμήθηκε ο Γουές Άντερσον στο «**Ταξίδι στο Darjeeling**» του.

Αφού ακόμα και οπτικά (τα πλάνα καλλιγραφίας, λατρεμένου πάρεργου τού filmer) πανηγυρίσει τη σοφία («Μόνο το ανθρώπινο μυαλό έχει πορεία προς το χθες. Η υπόλοιπη πλάση δεν κοιτάει ποτέ πίσω.») και το μέλος («Me-di-te-gra-nean. Ηχεί σαν τις χορδές του ταμπουρά!») της τέχνης του λόγου (και της τέχνης του λόγου τού «πατέρα» Ταγκόρ, βέβαια) ως ραντεβού και υψηλόφρονο kismet του bohème μουσαφίρη Αμόλ και της αναστατωμένης Τσάρου, αφού εστιάζει στην κόκκινη βούλα στο δόξα πατρί (ο «σταυρός» της παντρεμένης) πάνω απ' τα ανήσυχα μάτια εκείνης κι αφού αμφισβητήσει ως παραδοσιακές προδιαγραφές τού Bengali μεγαλοαστού τις σπουδές στην Αλβιώνα και το συνοικέσιο εκείνου, ο Ρέι θα τους ενώσει εκδιδόμενους (κυριολεκτούμε - περίμενε μάταια το spoiler, πρόστυχε). Για πόσο; Τόσο όσο. Προτού, νεωτερικά για το ασιατικό πανί και ρίχνοντάς σου τον ταμπλά (χωρίς να παίζει η τάμπλα), μια τριπλέτα στοπ καρτέ εμπνευσμένη από **«Τα 400 Χτυπήματα»** του Τριφό αφήσει μια χειρονομία μεταξύ δύο συντρόφων ζωής μετέωρη, στην πλέον όντως «Σπασμένη Φωλιά» τους. Γιατί «Truth Survives», κατά πώς έγραφε και το motto της φυλλάδας του προοδευτικού καλούλη Μπουπάτι, που έβαλε την πολιτική επάνω απ' το έτερόν του ήμισυ. Λούσου τα τώρα...

LINK ME

official trailer

imdb

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ:

Γιόγκι, του arthouse ή απλώς ακούς «Bollywood» και πετάς το σαρίκι σου (σε σένα εξαιρετικά αφιερωμένο το άσμα «Ami Chini-Go-Chini»); Εδώ είστε όλοι. Θες τριγωνικού Λαβ Σόρρυ μπούστο υμεναίου στο πιο exotica και retro; Θα υποστείς και κάτι άσχετα - και, ίσως, κάτι από pinvāna ανίας. Κυνηγάς τις digi επανεκδόσεις; Θα χαρείς την υπέροχα αποκαθαρμένη, ζωηρή ασπρόμαυρη εικόνα (μ' εξαίρεση 2 λεπτά ελαφρά σπασμωδικής κίνησης - οφείλονταν σε αστοχία του συστήματος του κινηματογράφου όπου φιλοξενήθηκε η δημοσιογραφική προβολή ή σε προβληματικό DCP; Ελπίζουμε όχι το δεύτερο). Δεν μπορείς A/M, γκάου γλώσσες κτλ.; Πήδηξες την κριτική, έτσι;

ΟΛΟΣ

© ΦΡΑΓΚΟΥΛΗΣ

ΣΕ 3 ΛΕΠΤΑ

